

васъ въ Цариградъ за да присъжествувамъ и да засвидѣтствувамъ прѣдъ сѣдилището какъвъ е хванѣтыйтъ.

— Добрѣ струвашъ! рече съгледачтъ.

— Благословенъ Богъ отецъ нашихъ! повтори благыйтъ Мина. Той ма удостои да видѣхъ спасеніето, за което го молахъ день и нощъ. Но я кажѣте ми, какъ ся намѣрихте-вий тука?

Съгледачтъ му разказа всичко. И тѣ ся върнахъ разговаряещъ ся въ кулжтъ.

— Сега (каза Англичанинътъ) трѣбва да изгоримъ тѣзи къщи на злодѣйцѣтъ и да трѣгнемъ.

— Не (отговори съгледачтъ), тази къща трѣбва да остане за да съществувать доказателствата на злодѣяніята.

— Съгласенъ съмъ рече Мина. Прѣлагамъ ви обаче да оставите подъ стражѣ на войскаритѣ къщжтъ и да дойдете на гости въ смиреннжтъ ми къщъ този вечеръ. А утрѣ рано отивамъ въ Бандармъ.

— Наистинѣ, не е лоша тази идея! рекохъ съврѣменно и съгледачтъ и Англичанинътъ, който приложи да каза:

— Едно мѣсто въ което толкозъ злодѣйства съ ся случили, не ми докарва благодареніе да заспѣ.

— И азъ го пріемамъ! рече съгледачтъ. Нека остави когато е тѣй Мина хората си тука за укрѣпленіе на забѣлѣтата; да имъ заповѣдамы да заровятъ мъртвѣтъ, и да ны намѣрятъ въ Бандармъ, като докаратъ тамъ вързаны хванѣтыйтъ, ранени и не, разбойници. А ний да вървимъ!

Дадохъ са потребнытъ заповѣди и едно заплѣ са задѣжи да приготви три коня.

Въ минутжтъ когато ся даваше тази заповѣдъ, единъ челоуѣкъ са измъкнѣ незабѣлѣженъ прѣзъ вратата на плетѣтъ и излѣзе.

А слѣнцето наблѣжаваше къмъ западъ, когато тропцата сподвижници трѣгвахъ.

ГЛАВА 45.

Бурята.

Около единъ часъ нѣщо вървѣ дружината въ мълчаніе. Изведнѣждъ Мина ся обърна къмъ небето и като видѣ гъсти облацы, на които краищата ся виждахъ като посребрени, рече:

— Видите ли, пріятелі, тамъ онѣзи облацы?

— Е? отговори Англичанинътъ.